

การสอนภาษาแบบครูเงิบ (The Silent Way)

สุภาณี เทียรเจริญ

อรอนงค์ หิรัญบุรณะ

เมื่อไม่นานมานี้ กาเลบ แกทเตญโญ (Caleb Gattegno) ได้คิดวิธีการสอนภาษาแบบใหม่ชื่อว่าการสอนภาษาแบบครูเงิบ ซึ่งมีผู้นำมาใช้ ได้ผลสำเร็จมาก โดยเฉพาะในการสอนวิชาการสนทนา แต่เป็นที่น่าเสียดายว่าการสอนภาษาแบบครูเงิบนี้ยังไม่แพร่หลายในเมืองไทยนัก ดังนั้นผู้เขียนจึงขอแนะนำวิธีการสอนแบบนี้มาเสนอแนะให้ครูสอนภาษาได้ทราบหลักใหญ่ ๆ และอาจจะนำไปใช้สอนนักเรียนของตน

ในขั้นต้นนี้จะกล่าวถึงหลักสำคัญของการสอนภาษาแบบครูเงิบ ซึ่งมีหลักการใหญ่ ๆ ดังต่อไปนี้สำหรับผู้สอนภาษาแบบครูเงิบนั้นเชื่อว่านักเรียนจะเรียนรู้ภาษาได้ไม่ใช่โดยการที่ครูสอนแต่หลักไวยากรณ์และให้นักเรียนท่องจำศัพท์มาก ๆ แต่นักเรียนจะต้องเข้าใจลักษณะของภาษานั้น ๆ อย่างแท้จริง เช่นในการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนไม่เพียงแต่รู้ศัพท์และหลักไวยากรณ์เท่านั้นแต่ต้องเข้าใจโครงสร้างของประโยค การออกเสียง การเน้นน้ำหนักคำ และระดับเสียงสูงต่ำในภาษาด้วย นอกจากนี้การสอนภาษาแบบครูเงิบจะเน้นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ที่ผู้เรียนจะมีโอกาสได้ยินและได้ฟังในเหตุการณ์ใกล้ตัว

หนึ่ง ชื่อของการสอนภาษาแบบครูเงิบนี้ชี้ให้เห็นแล้วว่าการที่ครูเงิบเป็นหัวใจของการเรียนการสอน การสอนภาษาแบบเก่าจะเน้นที่บทบาทของครู ครูจะเป็นผู้พูดเกือบตลอด ทำให้นักเรียนไม่ได้ใช้ความคิด ขาดความมั่นใจ ไม่กล้าพูด และไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาอย่างเต็มที่ ดังนั้นจึงเป็นผลเสียแก่นักเรียนเอง แกทเตญโญเชื่อว่าถ้าครูลดบทบาทของตนเองในห้องเรียนลง และหันมาเน้นที่การเรียนของนักเรียนมากกว่าการสอน ให้เวลาแก่นักเรียน นักเรียนก็จะได้มีโอกาสใช้ความคิดและพยายามพูดให้มากขึ้น กล่าวคือครูจะไม่ใช้จุดสนใจของห้องเรียน เมื่อครู

ออกเสียงเป็นตัวอย่างให้ นักเรียนก็จะมีเวลาคิดและจดจำสิ่งที่ครูพูดไว้ในความจำระยะสั้น หลังจากนั้นครูอาจจะใช้สื่อที่สนับสนุนกระตุ้นให้นักเรียนออกเสียงนั่นเอง วิธีนี้จะช่วยให้นักเรียนจำเสียงนั้นได้อย่างถูกต้องก่อนที่จะไปเรียนเสียงอื่น ๆ ต่อไปเพราะขณะที่นักเรียนพูดนั้นครูก็จะคอยดูว่านักเรียนออกเสียงผิดตรงไหน และครูจะคอยแนะให้นักเรียนออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ในการสอนภาษาแบบนี้ครูควรจะต้องพูดให้น้อยที่สุดในเวลาเรียน บทบาทของครูจะเป็นเพียงผู้ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนสนใจและมีเวลาฝึกใช้ภาษาให้มากที่สุด ซึ่งจะทำให้หลายวิธี เช่น ในการสอนครูจะพูดเป็นตัวอย่างเพียงครั้งเดียว หลังจากนั้นเป็นหน้าที่ของนักเรียนที่จะพูดตามและฝึกต่อไปเอง โดยครูจะไม่พูดซ้ำอีก ถ้านักเรียนมีข้อสงสัยครูจะอธิบายสั้น ๆ ง่าย ๆ บางครั้งครูจะปล่อยให้เด็กเรียนทำเนกกิจกรรมในห้องเรียนเอง ข้อสำคัญครูควรจะให้โอกาสนักเรียนได้ใช้ความคิดและเหตุผลแก่ข้อผิดของตนเอง โดยครูชี้ให้เห็นผิดตรงไหนแต่ไม่บอกว่าผิดอย่างไร ถ้าหากนักเรียนแก้ไขข้อผิดของตนเองไม่ได้จริง ๆ ครูก็จะให้เพื่อน ๆ ในกลุ่มช่วย แต่ถ้าเพื่อน ๆ ในกลุ่มยังให้คำตอบที่ถูกต้องไม่ได้ ครูจึงจะเป็นผู้บอกให้ อีกวิธีหนึ่งที่ครูควรให้นักเรียนทำคือให้นักเรียนสร้างรูปประโยคใหม่ ๆ ขึ้นมาต่างจากที่ครูให้ตัวอย่างเพื่อให้นักเรียนรู้จักคิดตัวอย่างเช่น ครูให้ประโยค

I have a red rod and a green rod.

ต่อไปนักเรียนอาจสร้างประโยคใหม่ซึ่งเป็นไปได้เช่น

I have a red rod and I have a green rod.

เมื่อนักเรียนพูดประโยคใดขึ้นมาถ้าเป็นประโยคที่ถูกต้อง ครูไม่ควรแสดงสีหน้าหรือท่าทางว่าพอใจมากเพียงแต่พยักหน้าหรือปล่อยให้เด็กเรียนพูดไปเรื่อย ๆ ทำนองเดียวกันถ้านักเรียนพูดผิด ครูจะส่ายหน้าและควรชี้ที่ผิดให้ แต่ไม่ควรแสดงท่าว่านักเรียนทำผิดมากหรือเป็นคนไม่เก่งเลย เพราะจะทำให้เด็กกลัวและไม่กล้าแสดงออก ถ้าครูทำได้เช่นนั้นนักเรียนจะมีความมั่นใจ และคิดว่าการพูดผิดเป็นเรื่องธรรมดา การสอนภาษาแบบครูเจียงบจะช่วยให้นักเรียนมีความกล้าและอยากจะทำมากขึ้น เพราะนักเรียนจะรู้สึกว่าคุณเองทำได้ดีขึ้นเรื่อย ๆ ตอนแรกเขาอาจจะยังไม่กล้าพูด แต่ต่อ ๆ ไปบรรยากาในห้องเรียนจะดีขึ้นเพราะนักเรียนได้มีส่วนร่วมมากขึ้น จุดประสงค์ของการสอนภาษาแบบนี้คือมุ่งให้นักเรียนพูดได้ด้วยตนเองในที่สุดโดยไม่จำเป็นต้องพึ่งครู

หรือเพื่อน (peers) หรือแม้แต่เครื่องมือในการเรียนต่าง ๆ ที่ใช้ในระยะต้นเช่นแท่งไม้ (rods) ซึ่งเป็นไม้ทำเป็นแท่งสี่เหลี่ยม สั้นบ้าง ยาวบ้าง มีสีต่าง ๆ กันนำมาประกอบให้เป็นรูปภาพต่าง ๆ ได้ แผนภูมิคำ (word charts) แผนภูมิเสียง (fields phonic charts) เครื่องบันทึกเสียง (tape recorder) เครื่องบันทึกภาพ (videotape) รูปภาพ (pictures) และภาพยนตร์ (films) เป็นต้น

ในที่นี้จะขอกล่าวถึงการใช้แท่งไม้ แผนภูมิเสียง แผนภูมิคำและเครื่องบันทึกภาพโดยละเอียดเพราะเป็นเครื่องมือที่นิยมใช้กันมากในการสอนแบบนี้

การใช้แท่งไม้จะช่วยสร้างภาพให้กับนักเรียน และจากภาพที่สร้างขึ้นนั้นเขาก็พยายามจะสื่อความหมายให้ครูหรือนักเรียนคนอื่น ๆ เข้าใจ วิธีการใช้มีต่าง ๆ กันและที่ได้ผลมาแล้วมีอยู่ 6 วิธีด้วยกัน จากการทดลองของ แลร์ ซีซาร์ (Larry Cisar)¹ วิธีแรกครูจะให้นักเรียนคนหนึ่งนำแท่งไม้มาต่อเป็นสถานที่ที่นักเรียนคนอื่น ๆ ไม่เคยเห็นมาก่อน หลังจากนั้นให้เขาบรรยายรูปร่างลักษณะของสถานที่นั้นให้นักเรียนอื่น ๆ ฟังนักเรียนเหล่านั้นก็จะถามคำถามเกี่ยวกับสถานที่นั้นแล้วช่วยกันบรรยายลักษณะของสถานที่นั้นอีกครั้งหนึ่ง หน้าที่ของครูในห้องเรียนคือช่วยให้ศัพท์และรูปประโยคแก่นักเรียนเหมือนกับเป็นผู้ให้คำแนะนำทางภาษา (language counsellor) ถ้าหากหาคำในภาษานั้น ๆ ไม่ได้ก็ให้เสียงใช้คำอธิบายอย่างอื่น ๆ จากการทดลองของ ซีซาร์ พบว่าวิธีนี้นักเรียนชอบมาก เขามักจะทำสิ่งง่าย ๆ ก่อนและหลังจากที่เขามีความมั่นใจมากขึ้น ๆ เขาก็จะทำสิ่งที่ยากขึ้นตามลำดับวิธีนี้ปรากฏว่าใช้ได้ผลดีกับนักเรียนในระดับสูงมากกว่านักเรียนในระดับต่ำ

วิธีที่สองครูให้นักเรียน 2 คนนั่งหันหน้าเข้าหากันแต่มีท่อนไม้ให้เห็นกัน ต่างคนต่างก็มีแท่งไม้หลายสีจำนวนเท่ากันคนละ 1 ชุด ก่อนอื่นนักเรียนคนแรกสมมติชื่อ A จะใช้แท่งไม้ต่อเป็นสิ่งหนึ่งขึ้นมา แล้วบอกเด็กอีกคนหนึ่งสมมติชื่อ B ว่าตนกำลังทำอะไร หลังจากนั้น B จะพยายามเลียนแบบ ครูควรจะกำหนดเกณฑ์ในการเล่นเช่น B อาจจะพูดอะไรไม่ได้เลยหรือ A สามารถถามคำถามให้ B ตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ หรือ A สามารถถามคำถามประเภทใครทำอะไรที่ไหนให้ B ตอบได้ หรือ B อาจจะตั้งคำถามให้ A ตอบได้ นอกจากนี้เพื่อให้เกมการเล่นดำเนินไปค้ำยคี่ ครูควรให้ศัพท์แก่นักเรียนและควรกำหนดเวลาไม่ให้เกิน 10 นาทีสำหรับแต่ละทีม ประโยชน์ของวิธีนี้คือจะช่วยสอนผู้เรียนว่าความชัดเจนของภาษาสำคัญมากในการที่จะสื่อความคิด

¹ Larry Cisar, "Hot Rods". *Tesol Newsletter*, 7,5 (November 1978), p : 19.

โต ๆ วิธีนี้ใช้ได้ตึกับนักเรียนระดับสูงเช่นเดียวกับวิธีแรกเพราะนักเรียนระดับต่ำมักจะกลัวไม่กล้าพูด

วิธีที่สามใช้ได้ตึกับนักเรียนระดับปานกลาง ครูจะให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม นักเรียนเป็นคนต่อแ่งไม้ให้เป็นรูปใดรูปหนึ่งตามต้องการแล้วบอกกับเพื่อน ๆ ว่าตนเองกำลังต่อแ่งไม้เป็นรูปอะไรและเกี่ยวข้องกับตัวเขาอย่างไร เช่นนักเรียนคนหนึ่งต่อแ่งไม้เป็นภูเขา และพูดว่า Mountain แล้ว ก็เล่าว่าเขาได้ไปเที่ยวภูเขาหิมาลัยมา เพื่อน ๆ ก็จะถามเกี่ยวกับการไปเที่ยวภูเขาต่อไปเรื่อย ๆ ผลก็คือ นักเรียนเกือบทุกคนจะได้พูดเกี่ยวกับศัพท์คำนั้น

วิธีที่สี่คล้าย ๆ กับวิธีที่สาม แต่แทนที่จะให้นักเรียนเอ่ยศัพท์คำหนึ่งก็ให้เอ่ยสัญลักษณ์ขึ้นมาอย่างหนึ่ง เช่น สัญลักษณ์ของสันติภาพ และเนื่องจากสัญลักษณ์อย่างหนึ่งมีความหมายสำหรับแต่ละคนไม่เหมือนกัน ดังนั้นการสนทนาอาจจะแคบลง วิธีนี้ใช้ได้ตึกับนักเรียนระดับปานกลาง

วิธีที่ห้าแตกต่างจากวิธีอื่น ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้วคือ แทนที่จะใช้แ่งไม้เพื่อนำไปสู่การสนทนาครูให้มีการสนทนาเริ่มขึ้นก่อน แล้วใช้แ่งไม้แสดงตำแหน่งหรือสร้างเป็นรูปที่นักเรียนกำลังพูดกันอยู่

วิธีสุดท้ายที่สี่ซาร์ ทดลองใช้ได้ตึกับนักเรียนเกือบทุกระดับ เราจะให้ความหมายกับแ่งไม้แต่ละสีต่าง ๆ กันไป เช่นสีดำอาจหมายถึงปัจจุบันกาล สีเหลืองแทนบุรุษสรรพนาม นักเรียนก็จะหยิบแ่งไม้สีต่าง ๆ ที่ตนต้องการขึ้นมาแ่งเป็นเรื่อง ครูอาจจะแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม ๆ ให้แต่ละกลุ่มแ่งเรื่องหรือบทสนทนาโดยใช้แ่งไม้เป็นเครื่องมือ

สาเหตุที่แ่งไม้มีประโยชน์ในการเรียนการสอนแบบครูเจียบเพราะว่า นักเรียนสามารถใช้แ่งไม้ต่อเป็นรูปของสิ่งต่าง ๆ เพื่อแสดงความหมายอะไรก็ได้ ไม่จำกัดขึ้นอยู่กับจินตนาการของนักเรียน ในขณะที่ถ้าเราใช้ของเล่นที่เป็นรถ เป็นบ้าน หรือสิ่งอื่น ๆ มาแทนแ่งไม้ จะทำให้จินตนาการของนักเรียนถูกจำกัดอยู่เพียงสิ่งนั้น และอีกประการหนึ่งก็คือการใช้แ่งไม้จะเอื้อให้นักเรียนมีโอกาสได้สนทนาโต้ตอบกันมากขึ้น เพราะนักเรียนจะต้องซักถามซึ่งกันและกันเพื่อให้ทราบว่สิ่งที่เพื่อนต้องการจะสื่อความหมายนั้นคืออะไร

แผนภูมิเสียงเป็นอุปกรณ์ประกอบในการสอนการออกเสียงทำด้วยสัญลักษณ์เป็นสี ๆ สีหนึ่งใช้แทนเสียงหนึ่งในภาษานั้น สัทภาพแรกครูจะออกเสียงให้ฟังก่อนหนึ่งครั้งและชี้ไปที่สัญลักษณ์ของเสียงนั้นให้นักเรียนฟังและออกเสียงตาม เมื่อนักเรียนสามารถจำเสียงและสัญลักษณ์ได้หมดแล้วครูจะเอาแผนภูมิออกและวาดสี่เหลี่ยมผืนผ้าเล็กๆ บนกระดานคำตรงตำแหน่งที่สัญลักษณ์เสียงเคยปรากฏบนแผนภูมิและชี้ไปที่ช่องสี่เหลี่ยมแต่ละอันให้นักเรียนออกเสียงให้ตรงกับเสียงที่ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์เดิม เพื่อทดสอบว่านักเรียนสามารถจำเสียงคู่ไปกับสัญลักษณ์ได้หรือไม่ และเมื่อครูต้องการจะให้นักเรียนออกเสียงคำใดครูก็จะชี้ไปที่สัญลักษณ์ของเสียงที่ประกอบกันเป็นคำนั้น ขั้นสุดท้ายนักเรียนจะสามารถจำเสียงต่าง ๆ ในภาษานั้นได้โดยไม่ต้องใช้แผนภูมิเสียงอีกต่อไป¹

ส่วนแผนภูมิกำนั้นจะช่วยในการสอนคำศัพท์แก่นักเรียน วิธีการใช้ก็เช่นเดียวกับแผนภูมิเสียง คือสีหนึ่งใช้แทนคำประเภทหนึ่งเช่นสีเขียวใช้แทนคำนาม สีเหลืองใช้แทนคำคุณศัพท์ สีฟ้าใช้แทนคำวิเศษณ์ สีชมพูใช้แทนคำบุพบท เป็นต้น บางครั้งครูอาจจะให้นักเรียนออกไปชี้คำที่อยู่บนแผนภูมิกำตามที่เพื่อน ๆ พูด

เครื่องบันทึกภาพสามารถช่วยการเรียนการสอนได้เพราะการที่คนเรามองดูผู้อื่นทำสิ่งที่ตนเองอยากทำก็เป็นวิธีหนึ่งที่จะสามารถเรียนรู้ได้ แกกเตอญูได้ลองเอานักเรียนกลุ่มหนึ่งที่อยากเรียนภาษาอังกฤษมานั่งดูเทปโทรทัศน์ซึ่งมีนักเรียนอีกกลุ่มหนึ่งกำลังเรียนภาษาอังกฤษอยู่ นักเรียนที่อยู่บนจอโทรทัศน์จะมีวิธีการเรียนต่าง ๆ กันไป ส่วนนักเรียนที่กำลังนั่งดูอยู่อาจจะมีวิธีการเรียนคล้าย ๆ กับนักเรียนบางคนบนจอโทรทัศน์ซึ่งทำให้เขารู้สึกเหมือนกับได้เข้าไปเรียนในห้องเรียนนั้นจริงเครื่องมือนี้ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง และจะดึงความสนใจของนักเรียนไปจากครูผู้สอน

จากหลักใหญ่ ๆ ที่กล่าวมาแล้วนี้ ได้มีผู้นำมาทดลองใช้สอนนักเรียนหลายแห่ง ในที่นี้จะกล่าวถึงการสอนภาษาอังกฤษของนายท็อดดีเมอร์ (Todd Diemer) และคุณโอภาส ปัญญาซึ่งสอนอยู่ที่วิทยาลัยจอมบึง² ผู้สอนทั้งสองเลือก

¹ ดูรายละเอียดเกี่ยวกับแผนภูมิเสียงในภาคผนวกหน้า 7

² T. Todd Diemer and Opar Panyat, "What we Learned by Using the Silent Way." *Forum*, 18, 3 (July, 1980), pp. 9-12.

นักเรียนที่ยังไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษโดยวิธีใดมาก่อนและใช้อุปกรณ์การสอนที่ใช้ในการเรียนแบบ
 ครูเจียบทั่ว ๆ ไปเช่นแท่งไม้, แผนภูมิเสียงและแผนภูมิคำเป็นต้น มีเวลาสอนรวม 3 สัปดาห์
 สัปดาห์ละ 6 วัน วันละ 4 ชั่วโมงถึง 3 ชั่วโมงครึ่ง และกำหนดให้มีเวลาหยุดพักทุก ๆ 20 นาที
 ผลที่ได้จากการสอนเป็นที่น่าพอใจ พบว่าการสอนโดยวิธีครูเจียบเปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกการฟัง
 ให้ดีขึ้น และรู้เสมอว่าอะไรกำลังเกิดขึ้นในห้องเรียน เมื่อนักเรียนรู้ว่าจะต้องพยายามฟังให้รู้เรื่อง
 จากการที่ครูพูดเพียงครั้งเดียว นักเรียนทุกคนก็จะสนใจฟังสิ่งที่ครูพูด นอกจากนี้นักเรียนมีเวลา
 ที่จะฝึกภาษามากขึ้นในห้องเรียน และเห็นได้ชัดว่าการใช้เวลาในห้องเรียนไปกับการให้นักเรียน
 ฝึกภาษา นักเรียนจะจำสิ่งที่ตนเองพูดได้ดีกว่าได้ยินจากครู

ผลดีอีกประการหนึ่งคือยิ่งครูลดบทบาทลงเท่าไร นักเรียนก็จะเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น
 และมีความมั่นใจมากขึ้นเท่านั้น นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบนี้จะเป็นผู้ที่รู้จักใช้ความคิดมีความ
 เชื่อมมั่นในตนเอง และพูดภาษาอังกฤษได้อย่างไม่กลัวผิด เพราะรู้สึกว่าคุณเองทำได้ดีขึ้นเรื่อย ๆ
 มีกำลังใจที่จะเรียนรู้และปรับปรุงตนเองให้ดียิ่งขึ้น

อีกแห่งหนึ่งที่ใช้วิธีการสอนภาษาแบบครูเจียบและได้ผลคือที่ University of Southern
 California ผู้เรียนเป็นชาวต่างชาติ มีไต้หวัน 2 คน ญี่ปุ่น 3 คน อาหรับ 9 คน เรียนวันละ
 5 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 5 วัน เนื่องจากการสอนแบบครูเจียบเน้นการเรียนและความสนใจของ
 นักเรียนมากกว่าการสอน ดังนั้นครูจึงไม่มีโอกาสเตรียมการสอนได้ล่วงหน้าว่าจะสอนอย่างไร
 ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการของนักเรียน นักเรียนสามารถลุกขึ้นยืนเดินออกจากห้องได้โดยไม่ต้อง
 ขออนุญาตจากครูผู้สอน และจะกลับมาเข้าห้องเจียบ ๆ โดยไม่รบกวนนักเรียนคนอื่น ๆ ไม่มีการ
 กำหนดเวลาพักตายตัว ครูเองก็อาจจะบอกให้หยุดพักได้เมื่อต้องการ ผลที่เห็นได้ชัดคือในระยะ
 แรกนักเรียนจะรู้สึกอึดอัดและไม่สบายใจ เพราะบางครั้งไม่ทราบว่าคุณต้องการให้ตอบว่าอะไร
 เมื่อถามครู ครูก็ไม่ตอบ ครูเพียงแต่พยักหน้าเมื่อนักเรียนตอบถูก และส่ายหน้าเมื่อนักเรียนตอบ
 ผิดเท่านั้น ความรู้สึกเช่นนี้กลับเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้การเรียนภาษาประสบผลสำเร็จเนื่องจาก
 จะทำให้นักเรียนมีความตั้งใจ และใช้ความคิดในการค้นหาคำตอบ หลังจากที่มีความรู้สึกผ่านพ้น

ไปแล้ว นักเรียนก็มีความมั่นใจและสามารถพัฒนาการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง เช่นจะรู้ว่าประโยคที่ตนเองนั้นถูกต้องหรือไม่ในแง่การออกเสียงและเนื้อความซึ่งจะทำให้เขามีสำเนียงดี พูดได้คล่อง จนกระทั่งสามารถคิดและนึกเป็นภาษาอังกฤษ และนำภาษาที่เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

การสอนแบบครูเจียบจะได้ผลดีก็ต่อเมื่อครูผู้สอนมีความชำนาญ และไม่พะวงถึงแต่บทบาทของตนเองในห้องเรียนตามวิธีการสอนแบบเก่า นักเรียนเองก็ควรจะยอมรับ และปรับตัวให้เข้ากับการสอนแบบใหม่นี้ ในระยะแรกนักเรียนอาจจะไม่ชินกับการที่ครูเจียบจนเกินไป และอาจจะเบื่อ แต่ต่อมาเขาจะเห็นประโยชน์จากความเจียบนี้ซึ่งทำให้เขามีโอกาสได้ใช้ความคิดซึ่งจะนำไปสู่การเรียนรู้ด้วยตนเอง เขาอาจจะปรึกษาเพื่อนในกลุ่มได้ในบางครั้ง ข้อดีอีกประการหนึ่งของการเรียนการสอนแบบใหม่ที่สามารแก้ปัญหาของวิธีการสอนแบบเก่า คือถ้าครูบังคับให้นักเรียนพูดหรือตอบคำถามทันทีโดยไม่ให้เวลาตามวิธีการสอนแบบเก่า นักเรียนก็อาจจะหาทางออกง่าย ๆ โดยตอบเป็นภาษาแม่อันจะไม่ส่งเสริมในการเรียนรู้ภาษาใหม่เลย

นอกจากนี้เครื่องมือที่ใช้ในการสอนภาษาแบบครูเจียบยังจะช่วยให้นักเรียนมีวิธีการจำได้ง่ายขึ้น และนานขึ้น เพราะการสอนแบบนี้ เน้นถึงความสัมพันธ์ของสิ่งที่นักเรียนคิด พูด และลงมือกระทำเอง เช่นการต่อแท่งไม้ เป็นสัญลักษณ์ต่าง ๆ อย่างไรก็ตามวิธีการสอนภาษาแบบครูเจียบอาจจะใช้ไม่ได้ผลทุกแห่งเสมอไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความชำนาญ และความสามารถของครูผู้สอน การเตรียมพร้อมของนักเรียน ระดับของนักเรียนและวิชาที่สอน ดังนั้น ครูผู้สอนจึงควรจะใช้วิจารณญาณว่าจะใช้วิธีการสอนแบบเจียบเมื่อไร กับผู้เรียนระดับไหน จึงจะเป็นประโยชน์แก่นักเรียนมากที่สุด

ภาคผนวก

แผนภูมิเสียง

1	White x	2	Yellow ^	3	Pink I	4	Blue e	5	Orange o
a	(pat)	u	(up)	i	(pit)			o	(pot)
ai	(plait)	o	(son)	y	(funny)	e	(pet)	oh	(john)
		oe	(does)	ey	(money)	ie	(friend)	ho	(honest)
		ou	(young)	u	(busy)	ea	(head)	ow	(knowledge)
		oo	(flood)	o	(women)	ai	(said)	au	(sausage)
		up	(cupboard)	ie	(sieve)	u	(bury)	ou	(cough)
				e	(english)	a	(any)	a	(was)
				ui	(build)	ay	(says)		
				hi	(exhibit)	ei	(heifer)		
				ee	(coffee)	ae	(haemorrhage)		
				ea	(guinea)				
				is	(debris)	eo	(leopard)		

ในการสอนเสียงสระในภาษาอังกฤษ ผู้สอนใช้สีขาวเป็นสัญลักษณ์แทนเสียง |x| สีเหลืองแทนเสียง |^| สีชมพูแทนเสียง |e| และสีส้มแทนเสียง |o| ตัวอย่างเช่น เวลาสอนสระเสียง |x| ครูจะให้ตัวอย่างคำที่มีเสียง |x| และออกเสียงให้นักเรียนฟัง 1 ครั้งแต่ละคำ แล้วให้นักเรียนออกเสียงตามจนกระทั่งนักเรียนสามารถออกเสียงได้เองอย่างคล่องแคล่วและจำได้จนขึ้นใจ

หนังสืออ้างอิง

- Cisar, Larry "Hot Rods" *TESOL Newsletter*, XII, 5 November, 1978
- Diemer, T. Todd and Panya Opart "What WE Learned By Using The Silent Way"
FORUM, XVIII, 3 June, 1980
- Gattegno, Caleb *Teaching Foreign Languages In Schools: The Silent Way*,
New York : Educational Solutions, Inc. 1972
- Gould, Jane and Silverman, Elliot "English The Silent Way" *TESOL Newsletter*,
XIII, 1 February, 1979
- Varvel, Terry "The Silent Way: Panacea or Pipedream" *TESOL Quarterly*, 13,
4 December, 1979

หนังสืออ่านประกอบเพิ่มเติม

- Bentley, Harriet "Words in Color" *Elementary English* Champaign, Illinois :
National Council of Teachers of English, May, 1966.
- Gattegno, Caleb. *The Common Sense of Teaching Foreign Languages*. New York :
Educational Solutions Inc. 1976.
- . "Words in Color" *Elementary English* Champaign, Illinois :
National Council of Teachers of English, May, 1966.
- . "The Subordination of Teaching to Learning", *Teaching
Foreign Languages in Schools*. Reading, England : Educational
Explorers Ltd, 1963, Chapter 1
- Stevick, Earl, in a review article of Caleb Gattegno's *Teaching Foreign Languages
in Schools: The Silent Way*. *Tesol Quarterly*, 8, 3 (September 1974)